

# Skitstövel till Don Juan i publiktiltvänd krogshow

## TEATER

**Lasse i Parken,  
Stockholm:**

Dyng-Johan

av Mikael Reuterberg  
efter Molières Dom Juan

**Regi:** Micke Lidén

**Scenografi:** Frida Krislaur

**Kostym:** Åsa Kalzén



FOTO: LUCIA KANGUR

**Gudsförnekare.** Inga Ålenius och Mikael Reuterberg i Dyng-Johan.

**F**örra sommaren framträdde Mikael Reuterberg som Tartuffe på Teater Lasse i Parken på Söder i Stockholm. Klassisk text blandades med moderna associationer, matservering, musik, fågelkvitter och trafikljud.

Molières religiöse hycklare har återkommit i sommar men också fått sällskap av Don Juan, gudsförnekaren. I Mikael Reuterbergs version - han har skrivit en ny pjäs och spelar även huvudrollen - heter den ständige förföraren Dyng-Johan.

Reuterberg nöjer sig inte med att stoppa in en eller annan mobiltelefon för att förflytta handlingen till vår tid. Han gör radikalare ingrepp, mertrovärdiga. Så har den motsträvt lojale betjänten Sganarelle här blivit kvinna. Marika Bergström, en skarptungad polsk Dorine i Tartuffe, gör här tjejkompisen Scanna med egen bar, Scann Inn. Det är hon som iakttar och varnar, reder ut och lappar ihop medan Dyng-Johan kämpar för sin frihet, för sin rätt att göra vad fan han vill.

**Bonden Pierre** har i Dan Rasklers gestalt blivit en gnälligt kärlekstörstande affärsman. Han klagar på Charlottes bristande intresse, men drar på

nolltid om mobilen kallar till nya klipp.

Det är inte svårt att förstå att Karolina Rahms Charlotte lockas av Dyng-Johans komplimanger och odelade uppmärksamhet. För att inte tala om de ljuva orden om en roll i Skilda världar.

Men Dyng-Johans samvetslöshet blir uppenbar, då den gravida fästmon, Elvie - Anna Rydgren - dyker upp mitt i föreläsen. Hans manipulationer för att hålla båda kvinnorna varma är rena Molière. Allt medan Scanna torkar glas, full av avsmak.

Dyng-Johan tror inte på något, närmar sig stadigt skitstövelrekordet i Guinness Re-

kordbok. Här finns ingen dömande Gud eller stenstaty att sätta honom på plats. Men hos Reuterberg finns ändå en religiös dimension, inte så mycket som straff, utan som möjlig frälsning.

**I dag kan man placera** en tiggare på en svensk scen utan att lämna realismen. Här provocerar Dyng-Johan en uteliggare, kommen från publiken, att förneka Gud för en femhundra. Detta blir faktiskt ett starkt moment i föreställningen, trots vår blekta kristendom.

En helt ny roll är mamma Louise. Inga Ålenius gör henne kraftfull och krävande, kär-

lekslängande och kärlekslös, med whiskyflaskan i handen. Inför henne spelar Dyng-Johan, inte en religiös omvändelse, utan den gode sonen, mammas lilla Johan. Allt för arvet skull.

Dyng-Johan är i mycket en publiktiltvänd krogshow med levande musik (Maria Kvist, Anders Grop, Patrick Robertson) och sång till Daniel Epstein's texter. Men Micke Lidén har i sin regi förvaltat ett sökande drag i Reuterbergs text. Uppsättningen vågar ibland helt släppa det ironiska, som i det tillagda slutet. Kanske är det så man provocerar i dag.